

Arrest

**nr. 43 657 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 februari 2010 tot intrekking van het verblijfsrecht, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 februari 2010, en van het bevel van 11 februari 2010 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. DE MEERLEER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoekster in het huwelijk met de heer X van Turkse nationaliteit. De heer X. was een tot verblijf en later tot vestiging in het Rijk gemachtigde vreemdeling. Hij verkreeg deze machtiging op basis van zijn vroeger huwelijk met mevrouw X. van Belgische nationaliteit.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 maart 2009 wordt het huwelijk tussen de heer X. en zijn eerste echtgenote, X., nietig verklaard.

Op 8 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging van verzoeksters echtgenoot. Op 11 februari 2010 wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 8 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht. Dit is de eerste bestreden beslissing.

"(...)

De betrokkene diende op 12 09 03 een aanvraag in tot gezinshereniging met haar in het Rijk gevestigde echtgenoot S. M., overeenkomstig het toenmalige artikel 10 van de wet van 1512 1980 Dit werd haar toegestaan en op 13 09 04 werd ze in het bezit gesteld van een BIVR van onbeperkte duur Momenteel is zij in het bezit van een C kaart.

Haar echtgenoot heeft zijn vestiging in het Rijk bekomen door zijn huwelijk met de Belgische onderdane M. M. Het huwelijk tussen S. M. en M. M. werd vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde (referentie AR09/116/A) op 19 03 09. Hierdoor werd het recht op vestiging van S. M. ingetrokken bij beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken van 08 02 2010. Het verblijfsrecht van de betrokkene vloeit voort uit de vestiging van S. M.. Gezien door de nietigverklaring van het huwelijk tussen S. en M. niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft maar ook alle er uit voortgevloeide rechten komen te vervallen, zoals het recht op gezinshereniging, is het wettig verblijf van de betrokkene verstreken De B kaart dient te worden ingetrokken conform artikel 35 eerste lid van het KB van 08 10 1981."

Op 11 februari 2010 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

"REDEN VAN DE BESLISSING

Art 7,2" van de wet van 15.12.1980: betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten.

Het wettig verblijf is verstreken. Betrokkene verkreeg haar verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met de haar in België gevestigde echtgenoot S.M. Haar verblijfsrecht vloeit dus voort uit zijn vestiging Het recht op vestiging van S. M. werd ingetrokken op 08 02 2010 gezien zijn eerste huwelijk (met de Belgische M. M.) op basis waarvan hij de vestiging verkregen had, vernietigd werd door de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde (ref AR/116/A) op 19 03 09. Gezien door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zo ook het recht op gezinshereniging, heeft de betrokkene geen recht meer op verblijf."

2. Over de ontvankelijkheid – voorwerp van het beroep

Verwerende partij merkt terecht op dat in het verzoekschrift als eerste bestreden beslissing wordt vermeld *"de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"*. In casu werd ten opzichte van verzoekster geen zulke beslissing genomen. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en uit de beslissing die als bestreden beslissing in bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd, blijkt dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 februari 2010 tot intrekking van het verblijfsrecht, wordt bedoeld als eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Verzoekster is sedert 2003 in België nadat ze is gehuwd met S. M. op 23.10.2003.

In België werden twee kinderen geboren met name :

S. B. geboren te Aalst op 29.12.2003.

S. Z. geboren te Aalst op 22.05.2007.

Verzoekster heeft samen met haar echtgenoot S M. een eigendom aangekocht te Aalst-Nieuwerkerken op 21 januari 2005 dit te Aalst-Nieuwerkerken,(...).

Het artikel 8 EVRM kan misschien niet worden uitgelegd al zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen, toch voldoet

verzoekster eveneens aan artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet en voldoet aan de voorwaarden tot vestiging.

In dit geval zijn er echter belangen waaraan niet kan worden voorbij gegaan.

Dat het middel bijgevolg gegrond is."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de loutere verwijzing naar de aankoop van een huis geen schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Ook de verdere beschouwingen van verzoekster houden geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Verzoeksters uiterst vage en summiere beschouwingen bevatten geen uiteenzetting nopens de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij merkt op dat artikel 40 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) niet van toepassing zijn op verzoekster aangezien deze bepalingen enkel betrekking hebben op familieleden van Belgen en van burgers van de Unie.

Verwerende partij zet uiteen dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging is in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. De beslissing tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, hebben immers betrekking op het volledige gezin. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar gezin wordt gescheiden aangezien het hele gezin het land moet verlaten, maar enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven maar verzoekster dient wel te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvereisten. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3. In de repliekmemoirie zet verzoekster het volgende uiteen:

"Eerste middel

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het artikel 8 EVRM kan misschien niet worden uitgelegd al zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen, toch voldoet verzoeker eveneens aan artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet en voldoet aan de voorwaarden tot vestiging.

Het is duidelijk dat waar artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven waarborgt en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van de recht, verwerende partij dit moet respecteren.

Wie kan immers verantwoorden dat meer dan 10 jaar na datum een huwelijk als schijnhuwelijk wordt beoordeeld.

Indien de overheid iemand gedurende nu zes jaar toelaat, haar in België een gezin laat vormen.

Haar voorziet van de nodige vergunningen.

Haar toestaat een woning aan te kopen.

Haar kinderen laat school lopen.

Dan moet dezelfde overheid inzien dat het onmogelijk is om verzoekster terug te sturen. Verzoekster heeft zich duidelijk in België geïntegreerd.

Waar art. 8 EVRM de toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat, is verzoekster van oordeel dat in casu het art. 8 wel van toepassing is gelet op de specifieke omstandigheden.

Het is voor verzoekster immers materieel onmogelijk om terug te keren met zijn volledig gezin en zich in orde te stellen met de nodige documenten.

Verzoeksters echtgenoot heeft een handelszaak, moet een lening voor de aangekochte eigendom afbetalen en heeft kinderen die in België school lopen.

Verzoekster stelt zich terdege de vraag in welke mate zij de openbare orde zou kunnen schaden.

Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

3.1.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij zet uiteen dat zij sedert 2003 in België verblijft en dat haar twee kinderen in België werden geboren. Verzoekster heeft samen met haar echtgenoot een eigendom gekocht in Aalst. Verzoekster meent dat aan haar belangen niet kon worden voorbijgegaan en dat zij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging en aan artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster gehuwd is en samenwoont met haar Turkse partner en hun kinderen zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoekster en haar echtgenoot en de kinderen beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat verzoekster niet van haar echtgenoot en kinderen gescheiden wordt, het verblijfsrecht van haar echtgenoot werd ingetrokken en er werd hem eveneens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, waarin de kinderen worden vermeld. In de mate waarin verzoekster aanvoert dat haar privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissingen en dat zij en haar echtgenoot een eigendom hebben gekocht in België, dat verzoekster een hypothecair krediet heeft lopen en haar echtgenoot een handelszaak heeft, merkt de Raad het volgende op.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissingen een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezins- en privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster legt de aankoopakte van hun woning voor, een bewijs van hypothecair krediet en de oprichtingsakte van de handelszaak van haar echtgenoot om aan te tonen dat haar privéleven aangetast is door de bestreden beslissingen. De Raad wijst erop dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de bestendiging van een situatie die op bedrieglijke wijze tot stand werd gebracht. De eerste bestreden beslissing is gebaseerd op de omstandigheid dat aan verzoekster een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en in beide bestreden beslissingen wordt verwezen naar de omstandigheid dat verzoeksters verblijfsrecht steunt op dat van haar echtgenoot, maar dat zijn vestigingsrecht werd ingetrokken omdat het steunde op een huwelijk dat inmiddels werd nietig verklaard, waardoor alle daaruit voortgesproten rechten komen te vervallen zodat deze beslissingen binnen de vooropgestelde doelen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vallen.

In casu toont verzoekster niet met concrete gegevens aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen haar belangen en de bestreden beslissingen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het

privéleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. Verzoekster ontkent niet dat zij haar verblijfsrecht heeft verkregen op basis van gezinshereniging met haar echtgenoot, dat haar echtgenoot zijn vestigingsrecht heeft gekregen op basis van een schijnhuwelijk en dat hij de Belgische migratieprocedures heeft misbruikt. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aanvoert dat het niet te verantwoorden is dat meer dan tien jaar na datum, een huwelijk nog als een schijnhuwelijk wordt beoordeeld, merkt de Raad op dat verzoekster kritiek uit op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 maart 2009 dat het eerste huwelijk van haar echtgenoot nietig verklaart en niet op de huidige bestreden beslissingen. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk omdat het niet is gericht tegen de bestreden beslissingen.

Waar verzoekster in de repliekmemoirie aanvoert dat het voor haar *"immers materieel onmogelijk (is) om terug te keren met zijn volledig gezin en zich in orde te stellen met de nodige documenten"* staat zij niet met concrete elementen waarom het voor haar materieel onmogelijk is om terug te keren en waarom zij zich niet in orde zou kunnen stellen met de nodige documenten. Verzoekster brengt geen officiële documentatie voor waaruit dit zou blijken. Ook inzake de handelszaak en de lening legt verzoekster geen documenten voor waaruit zou blijken dat zij of haar echtgenoot zich niet *"in orde kan stellen"*. Waar verzoekster verwijst naar het naar school gaan van de kinderen, toont zij niet met concrete gegevens aan dat dit naar school gaan onmogelijk elders kan geschieden. Ongestaafde loutere beweringen volstaan niet om de schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Inzake de tweede bestreden beslissing merkt de Raad volledigheidshalve op dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één of meerdere van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoen, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

Waar verzoekster ten slotte aanvoert dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing is op Europese Unie-burgers en hun familieleden. Verzoekster en haar echtgenoot hebben de Turkse nationaliteit zodat zij zich niet op deze bepaling kunnen beroepen.

Waar verzoekster zonder meer aanvoert dat *"zij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging"* blijft zij in gebreke uiteen te zetten waarom zij aan deze voorwaarden zou voldoen en in welk opzicht de bestreden beslissingen in dit verband niet correct zouden zijn zodat dit niet uitgewerkt onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel

Het tweede middel is gesteund op art. 48.4§2 c van de wet van 15 december 1980 namelijk het bestaan van zwaarwegende gronden welke een reëel risico doen ontstaan van ernstige schade. Verzoekster verwijst hier naar de reeds opgesomde elementen welke haar verblijf hier noodzaken en welke anders onoverzienbare schade zou toebrengen aan verzoekster.

Het tweede middel is gegrond."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster niet *in concreto* aantoont op welke wijze de door haar aangehaalde bepaling geschonden zou zijn. Bovendien is voormeld artikel helemaal niet van toepassing op verzoeksters situatie. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft immers betrekking op vluchtelingen en personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. Verwerende partij ziet dan ook niet in hoe dit artikel geschonden kan zijn.

3.2.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoekster het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.2.4. Verzoekster zet uiteen dat de bestreden beslissingen haar ernstige en onoverzienbare schade zou toebrengen.

De Raad stelt vast dat verzoekster een verkeerde lezing geeft aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft immers betrekking op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de vreemdeling die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt niet dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus zodat zij zich niet kan beroepen op dit artikel.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het risico op schade waarvan sprake in dit artikel zich moet voordoen bij een terugkeer naar het land van herkomst terwijl uit het middel duidelijk blijkt dat verzoekster doelt op de schade die zij zou ondervinden bij het moeten verlaten van haar woning en de handelszaak van haar echtgenoot in België. Deze "schade" valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de ernstige schade bestaat uit:

"a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Derde middel

Het derde middel heeft te maken met de grond van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten op basis van het bestaan van een schijnhuwelijk van haar echtgenoot S.M. met M. M., huwelijk welke werd gesloten op 15 oktober 1999.

Dit huwelijk werd ontbonden door echtscheiding op 28 februari 2003.

Slechts bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde dd. 19.03.2009 werd het huwelijk nietig verklaard.

De rechtbank heeft derhalve een huwelijk nietig verklaard welke reeds was ontbonden bij echtscheiding.

Het huwelijk was toen reeds niet meer bestaande.

Derhalve is het onderzoek zeer laattijdig gevoerd en is er slechts na tien jaar een uitspraak gedaan.

Er was derhalve geen grond meer om het huwelijk nietig te verklaren."

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het derde middel niet ontvankelijk is. Onder "middel" moet volgens de rechtspraak van de Raad van State worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. De Raad van State heeft er herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is. De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg.

In casu merkt verwerende partij op dat inzake verzoeksters middel voor ogen dient te worden gehouden dat het middel dat geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht, onontvankelijk is. Het derde middel van verzoekster beantwoordt niet aan de vereiste van een duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Verzoekster blijft in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een ontvankelijk middel.

Geheel ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat uit de lezing van verzoeksters beschouwingen blijkt dat zij kritiek uit op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde en niet op de bestreden beslissingen als dusdanig. De middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte zijn niet ontvankelijk. Het derde middel is niet ontvankelijk.

3.3.3. In de repliekmemorie zet verzoekster het volgende uiteen:

“Het derde middel is de machtsoverschrijding gelet op het feit dat de beslissingnemende overheid geen rekening heeft gehouden met volgende elementen :

Verzoeker wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten op basis van het bestaan van een schijnhuwelijk van hem met mevrouw M. M., huwelijk welke werd gesloten op 15 oktober 1999.

Dit huwelijk werd ontbonden door echtscheiding op 28 februari 2003.

Slechts bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde dd. 19.03.2009 werd het huwelijk nietig verklaard.

De rechtbank heeft derhalve een huwelijk nietig verklaard dat reeds was ontbonden door echtscheiding.

Het huwelijk was toen reeds niet meer bestaande.

Derhalve is het onderzoek zeer laattijdig gevoerd en is er slechts na tien jaar een uitspraak gedaan.

Er was derhalve geen grond meer om het huwelijk nietig te verklaren.

Door geen rekening te houden met deze elementen, gaat de beslissingnemende overheid over tot machtsoverschrijding.

Het derde middel is gegrond.”

3.3.4. In het derde middel zet verzoekster uiteen dat er na de echtscheiding van haar echtgenoot en zijn eerste echtgenote geen grond meer was om het huwelijk nietig te verklaren en dat het onderzoek naar het schijnhuwelijk zeer laattijdig is gevoerd.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat verzoekster geen rechtsregel of rechtsbeginsel aanhaalt dat door de bestreden beslissingen zou worden geschonden, laat staan een uiteenzetting van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissingen wordt geschonden. Het derde middel is onontvankelijk.

Waar verzoekster in de repliekmemorie voor het eerst aanvoert dat er sprake is van machtsoverschrijding, zonder verdere uitleg of aanvulling bij het middel, wordt opgemerkt dat verzoekster de schending hiervan niet heeft aangevoerd in het middel maar slechts voor het eerst in de repliekmemorie. Een nieuw middel kan slechts voor het eerst in de repliekmemorie worden aangevoerd wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt (RvS 30 januari 2004, nr. 127 639).

Ongeacht de niet verder uitgewerkte toevoeging van de term “machtsoverschrijding” in de repliekmemorie, stelt de Raad vast dat het derde middel niet is gericht tegen de bestreden beslissingen maar tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 maart 2009. Verzoeksters echtgenoot kon voor de burgerlijke rechtbank beroep instellen tegen dit vonnis. Het middel zoals aangevuld in de repliekmemorie is niet ontvankelijk.

Het derde middel is onontvankelijk.

3.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Vierde middel

Het vierde middel is gebaseerd op de overschrijding van de redelijke termijn.

Het huwelijk tussen S. M., echtgenoot van verzoekster, wordt slechts nietig verklaard tien jaar na datum en nadat reeds eerder een echtscheiding is tussengekomen.

Tien jaar nodig hebben om een huwelijk nietig te laten verklaren is een schending van het principe dat binnen een redelijke termijn moet worden geoordeeld.

Op grond van de beslissing kan geen bevel uitgevaardigd worden het grondgebied te verlaten.”

3.4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is waar verzoekster voorhoudt dat de redelijke termijn overschreden is omdat het huwelijk slechts is nietig verklaard na tien

jaar en omdat er reeds een echtscheiding is tussengekomen. Deze kritiek betreft immers niet de bestreden beslissing maar wel het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 maart 2009.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat op basis van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg geen bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten. In de eerste bestreden beslissing wordt immers verduidelijkt dat haar echtgenoot zijn vestiging in het Rijk heeft verkregen door zijn huwelijk met de Belgische onderdaan M.M., dat dit huwelijk werd vernietigd, dat hierdoor het recht op vestiging van haar echtgenoot werd ingetrokken, dat haar verblijfsrecht voortvloeide uit de vestiging van haar echtgenoot, dat gezien de nietigverklaring van zijn eerste huwelijk dit huwelijk nooit bestaan heeft maar ook alle eruit voortvloeiende rechten komen te vervallen zoals het recht op gezinshereniging, waarvoor het wettig verblijf van verzoekster verstreken is.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bijgevolg terecht een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

3.4.3. In de repliekmemoirie voegt verzoekster het volgende toe:

“Tien jaar nodig hebben om een huwelijk nietig te verklaren dat dan ook reeds ontbonden is door echtscheiding is een schenden van het principe van art. 6 EVRM welke oordeelt dat een zaak binnen een redelijke termijn moet worden afgehandeld.”

3.4.4. Waar verzoekster de schending van het beginsel van de redelijke termijn inroept, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, *in concreto* moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissingen werden *in casu* genomen minder dan één jaar na de vaststelling bij vonnis dat het eerste huwelijk van verzoeksters echtgenoot werd vernietigd. Een termijn van minder dan één jaar is *in casu* niet onredelijk te noemen. De schending van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster aanvoert *“Tien jaar nodig hebben om een huwelijk nietig te laten verklaren is een schending van het principe dat binnen een redelijke termijn moet worden geoordeeld”* blijkt dat het middel is gericht tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 maart 2009 en niet tegen de bestreden beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Het middel is in deze mate onontvankelijk omdat het niet is gericht tegen de bestreden beslissingen.

Waar verzoekster in de repliekmemoirie voor het eerst de schending van artikel 6 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat verzoekster dit doet in het kader van de termijn van tien jaar die is verstreken vooraleer het eerste huwelijk van verzoeksters echtgenoot werd nietig verklaard. Ook deze kritiek van verzoekster is onontvankelijk omdat ze niet is gericht tegen de bestreden beslissingen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409) zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het vierde middel is in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET